

Выходитъ во Львовъ що Середы и Суботы (кромъ рускихъ святъ) о 4-5 годинъ по позднѣ.

Редакція и администрація підъ ч. 15 плацъ Маріїцкій.

Експедиція для мѣстечковыхъ предпринимателей урядженія въ друкарні Т. Шевченка (улица Крива Ч. 2 на Галльському переворотѣ).

Всі листы, посылки и рекламаціи підлежать переслати підъ адресою: редакція и администрація "Дѣло" ч. 15 плацъ Маріїцкій.

Зъ причинъ святого праздника Преображенія Господняго припадающего въ се-реду вийде слѣдуюче Ч-ло ажъ въ суботу.

Братя Русини!

Вѣсть, що Бго ц. к. Апостольске Величество завітав до нашого краю, управляя и одушевила всіхъ Русиновъ. На першій отгомонії сен радостю вѣсти зобразив комітетъ Русиновъ зложений въ представительствѣ всіхъ рускихъ товариствъ, щоби приготувати торжественій привѣтъ для Бго Величества въ імени руского народа.

Галицька Русь має повинніти на свій землю свого Наймилостивѣйшого Монарха. Столтина історія руского народа підъ покровомъ Габсбурзької Династії має проговорити нашими устами и живо обявитися въ торжественномъ обходѣ всіхъ Русиновъ. Щирость, величавостъ и однодумчість нашого привѣту буде доказомъ нашою щирою любови для Бго Величества, нашою глубокою відчінності для конституційного Монарха, нашою непоколебимою, столтиною історію світло запаленою вірності для Габсбурзької Династії.

Тоже отзываємося до всіхъ Русиновъ, щоби въ такъ важкій хвили якъ найбільшійшиє співчили витати Наймилостивѣйшого Монарха всюду и по всіхъ мѣстечкахъ нашого краю, когдѣ Бго Величество постѣти зволить. А коли жеши винни такожъ и наша народа інституція "Дѣло Народний" має удостоїтися постѣщенія Бго Величества, то надѣмося, що вся Галицька Русь, висловлючи зъ всіхъ сторонъ до сего народного торжества своїхъ представительствъ, дастъ тымъ іошъ докази своєї глубокої и неусыплючої відчінності для свого Наймилостивѣйшого Монарха за Бго великодушне осипання въ покровительство сен для розвою народного життя Русиновъ призначеної інституції, а тымъ самимъ паново заявить Бго Величеству свою любовь и преданість за Бго покровительство надъ рускимъ народомъ.

Щоби встять Русинамъ обвѣстити се народне торжество и щоби Русини всіхъ окрестностей нашої Руси могли зважно зголоситися и приготувитися до участія, подаємо програму торжественого привѣту Бго Величества въ "Домѣ Народному":

1. При входѣ въ Народний Дѣлъ східяють Бго ц. к. Величество представитель и два члена управлючого Сокітства Народного Дому и вводять Бго Величество въ велику салю, где въ дверихъ протекторъ прилучається і сопроводить Бго Величество до приготованого трону.

2. При вступнї въ салю хоръ буете по руски имъ народний (першу строчу).

3. Представитель Народного Дому привітає Бго Величество короткимъ словомъ бутъ імені руского народа и представитель всіхъ рускихъ товариствъ, такожъ зборанихъ.

4. Представленіе товариствъ.

5. На усвоєній знакъ буете хоръ Бго Величеству "многая жита".

Братя Русини! Не бѣльше якъ двадцать пяти літъ рускій народъ заново въ часі посетати посередъ себе свого Наймилостивѣйшого Царя. Понятаймо жъ въ привѣтъ Бго Величества зорю нашої от-

Дѣло

рады и нашихъ лучшихъ падій, отдавмо нашу всенародну почесть Наймилостивѣйшому Покровителеви рівноправности руского народа а свѣту путь Бго постѣщенія по нашому краю уважаймо одушевленными обявами щирою любови и преданности нашої.

Отъ руского комітету.

Ревізія.

Понише замѣщена дописъ въ Тернопільщину представляє одинъ въ сумнівнихъ фактіяхъ, які послѣдніми часами дуже часто повторяються въ нашому краю. Не першій разъ дойдуємося, що у сельскихъ учительніхъ, у нашихъ селянъ и мѣщанъ втбуваються ревізії. Для чого, за чимъ? — не знаємо и не можемо вгадати. Одно толькъ знаємо, що вѣт ті ревізії були бесплодні, не викрили ні найменшого слѣду якої небудь пропини, ні одної книжки ваказаної. Якимъ жею правомъ втбуваються ті ревізії? Такъ основний законъ въ дні 27. жовтня 1862. Ч. 88 Д. в. д. якъ и XII. отдѣль чарногорської процедури виразно прописують, що доказа ревізії правильно може бути предпринята толькъ на підставѣ судейского приказу и то въ случаю, если заходить уваждене підозрѣніе, що въ домѣ укрываниемъ особа підозрює о сповіннѣ злочинства або якої пропини, або що тамже находяться предметы, котріхъ посвѣдченіе и оглядъ може мати наслідокъ для певного слѣдства (чарногорського). Правильно може бути ревізія предпринята лише черезъ судейского урядника, а толькъ въ надзвичайнихъ случаюхъ, іменно коли заходить обава прополоки, може бути ревізія зарадженна безъ судейского приказу — черезъ судошахъ и поліційнихъ урядниківъ, або черезъ начальника громады, — але николи черезъ інспектора окружного, котрій до ревізії домовъ и помешкань, хочьбы лише учительскихъ, не має найменшого права. Въ вѣтъ вѣдомыхъ ізмѣн слушають, домової ревізії у сельскихъ учительніхъ, селянъ и мѣщанъ не заховано висніє наїденныхъ пропинь закону. Роблено ревізії не толькъ безъ судейского приказу, хотівось не заходить обава прополоки и не шукано півного злочину, але шукати бутъ подані причини въ цѣлі ревізії, бутъ обвиненія котої чи чого шукають. Наїть по довершеннії ревізії не объявлено нікого урядового приказу, котримъ бы можна було формально оправдати предприняту ревізію. Всюда, где втбуваються ревізії, забрано лише книжки виданій "Проефітою" або товариствомъ ім. Качковського, або часописівъ "Батьківщина" и "Наука". Се єдині сорога de lexi, а коли знаєте, що вѣт ті книжки и часописівъ перейшли інші цензуру и суть ізмѣнено дошолени, що про тое півній жандармъ чи інспекторъ окружний не має найменшого права ихъ конфіскувати, — то супротивъ цеого буде лишишимъ доказомъ застановленія надъ несправильностю такого поступання.

Пісїв Русинъ не знає, чи обвиняє законъ о правѣ домовладії и чи есть для него яко охорона пітьмальноти дому. Ось, не може бути пісїв, чи въ день або въ ночі не спаде изъ его дома ревізія, чи не заберуть зму книжки, котрій бувъ яко членъ получавъ вѣт просвітніхъ и ізмѣнено дошоленихъ товариствъ и чи заради такої ревізії блошишинъ не спаде

на его дому въ очахъ неспідомихъ прави людівъ питно злочинства, бунту и т. д. А коли такъ въ однімъ, другомъ, третімъ мѣстції наши селяни и мѣщане побачать, що книжки призначеній для нихъ просвітії конфіскуються жандармами, що задля сихъ книжокъ спадаюти ревізії на ихъ дому, (що доси лучалося лише въ случаюхъ слѣдження за злодіями и т. д.), то чизъ не мусить нарідъ тымъ отстрашуватися не толькъ вѣт просвітніхъ товариствъ, але и бутъ сами просвітії и набуті того переснѣдання, що сама наука, сама просвітія, кожда книжка есть вже щось недобого, коли задля неї перенесуться дому, тягнуть людівъ и наводить жандармівъ? Таке поступанье конечно підриває въ очахъ народа не толькъ посагу законівъ и нашої конституції, але и посагу и значеніе сами просвітії и науки. Тожъ думаємо, булави пора, щоби вищий ізласти застановили надъ тою справою и вглянули въ сумній стартъ, чи некомъ находитися наші рускій нарідъ.

Ворандѣ має кождый покривдженій право жадати бутъ буду, щоби за беззаконне предпринятіе ревізії увізано дотычного "ревізора" шинамъ переступниця противъ обвиняють публичного уряду §§. 331 и 332 закону чарногорського на підставѣ §. 4 закону въ 27 жовтня 1862, чи однакожъ можна жадати, щоби селянинъ, шаптъ, ізъ тутъ добити свого права? А широчимъ, чизъ можна бути пісївимъ, що сюю дорогою осагнєс якої небудь сатиризациї? Позамъ вище представлене поступанье есть дуже пікодливе для ровно право дошоленихъ товариствъ "Проефіта" и "им. Качковського", котрій предпринимає право и обвиняють ширити просвіту межі народа въ помощю своїхъ популярнихъ книжокъ, то, ібліи нашої лумки, пісїнні оба тімъ товариствамъ представити вѣт ті факта неоправданихъ ревізій Б. Е. гр. Намѣщниківъ якъ и Б. Е. министромъ гр. Тадею. Пригадуємо, що два літа тому назадъ загальній зборъ "Проефіта" вибралъ особину комісію правничу, котраби спеціально занималися такими и іншими подобними справами о надуватихъ відносинахъ до руского народа и его просвітії, таємъ булави країна пора, щоби таї комісії привалася за подобній справи и предприняла въ той чїлії вітвідні мѣри.

Дописи.

Зъ Кутковець (підъ Тернополемъ).

Руска читальня. Ревізії жандармерії за книжками. Поліційна відмінливість окружного інспектора Е. Михаловського — до вѣдомості руськихъ посібів. Несліміній грохідні въ нашому селі, котрій суть членами товариства "Проефіта" и "им. Качковського" заложили собі рускій читальникою и вийшли лише та неформальності, що вибраний відібрали не дойде старосту о своїмъ усомнітію. Въ того скристало старостю и вислали до нашого села жандармівъ, котрій робили ревізії по домухъ и позабирали людимъ популярній книжочкі тов. "им. Качковського" и "Проефіта". За тимъ вийшли інспекторъ окружний и Е. Михаловський и. п. школъ і завізини, що пріїхали "з роз'яслення старостка", робить ревізію въ читальні, у котрого такожъ найшовъ книжочку тов. "им. Качковського". Учителі запитаній, були взяты та книжочки, отійділи, що тільки дарували приходникъ

Предплатна на "Дѣло" стоить:
на цѣлій рік . . . 8 зл.
на півъ року . . . 4 зл.
на четверть року . . . 2 зл.

Предплату належить переслати франко (найлучше поштовимъ переказомъ) до: Адміністрація час. "Дѣло".
Оголошення приймаються по цѣлій б. кр. а. в. бутъ однож строчки печаткою.

Рекламації неопечатаній вольний б. порта.
Рукописи не звертаються толькъ на попереднє застереженіе.
Поодиноке число стоить 10 кр. а. в.

Фирштенгофъ. Беру за перо та не одно далобъ написати въ того щасливого усторона, где жида не адъбати. Се пласне вонду мене мыслити о рѣкахъ домашніхъ, где до того голова ще не випущена бутъ остатного сейму. Сеймъ скончався не вітчизніи надвіжъ, якъ едкотрій въ него покладали. Для дешевого кредиту для селянъ не зроблено нічого; за тое Поляки по-даниму свою винчують обіносими жидіть и упослідженіями Русиновъ.

Русинамъ бтмовлюють якъ винчайно въ іхъ справедливихъ жаданіяхъ, за те дано жидамъ: а) въ Бродахъ ін'ємдку гімназію, ізъ надії, що въ короткій часъ самі просити будуть о виїзди пікладовий польський, а то въ причини, що неюда въ урядахъ есть винчать польський; б) ухвалено дати платнихъ въ фонду країного учителінія рабітії и польськими языками по мѣстечкахъ и мѣстахъ для жидівської молоді; в) дано наїти запомогу для приватної дівочої школи жидівської такожъ въ Бродахъ, бо въ той школѣ учать гдєакихъ предметівъ по польські.

Послѣдній фазъ вислугує изъ даму унагу. Коли не мылюся, якієсъ Іоанъ Ганель заложивъ дівочу жидівську школу въ Бродахъ и просить сеймъ о запомогу. Справоудатель Зыбликевичъ пропонувань отклонити сemu прошеню, але тому оперез Смаржевскій и сказавъ: "Панове! таїль учать по польські, коли хочемо польщити жидіть, польщмо перше жидівськъ" и сеймъ ухваливъ дати по 250 зл. черезъ два роки.

Все то жиды, треба призначити, уміють вихіднути для себе когдѣ вісібіть таїми обінаннями: а легкодушні Поляки тѣшилися, пісїали ізъ долоній, коли имъ сказали Гольдманъ, що бутъ не аязъ жидіть въ Галичинѣ ін'ємції народності, розумівся, що то Поляки винчали місесичного.

Чи жиды въ Бродахъ стануть просити о виїзди пікладовий польський, або, коли будуть, учиться місесичої релігії по польські, чи станутся більше Поляками, та чи Поляки успіють спольщити жидівськъ, а черезъ тое жидіть, котріхъ цѣлій вік не могли винародовати? О тѣмъ най вольно буде усомніватися, особливо коли знаємо, що въ ір. з Франції жиды говорили и убиралися данию по французски, а мимо того позбетали жидамъ, що въ Россії для кандидатівъ на рабітії закладано семінарія, где учено-

по российски, а однакожи жанды побствали пропаганды. Чинъ можна отже давова-
ти, що ізъ селинингъ крию діните на величайші будьни школишикъ, которыхъ
будованиемъ забирали себѣ инспекторы
окружнийъ «казиғ»; заганяючи цѣлій гро-
мады изъ рукъ лихварівъ и бандитъ? Чи
можна спрадѣи сказать, що наші солдати
не хотять просвіти, бо посылають
діти лишь подъ іменемъ „przytulisa szkol-
nego“ изъ вакуу, потру они уважаютъ амар-
нованымъ часомъ? Чи можна дивуватись,
що великий села подольський, якъ примѣ-
ромъ Каменки, або, если не ошибаємося,
и Лубанки доси не хотять запустити школы,
мимо пайтижнихъ, сквекуїй? Причины
того жестко треба глядти изъ алонамбрѣ-
помъ: скілько школъ народныхъ и на-
уки тамъ призначено. Що нинішній
школы народній соєдимъ не вточнюють,
своїй високой и для нашого краю и на-
роду важкої цѣлі, о тѣмъ не лише Руси-
ни пересідченій. Вже и въ польской
сторонѣ подносяться позакій голосы, ко-
трь виказують конечну потребу реформы
науки изъ школахъ народныхъ. Въ „Cza-
w“-ѣ (ЧЧ. 118 и 119) замѣтили Казимиръ
гр. Водицкій вступну статю, въ которой
причины застрашаючого упадку мораль-
ного и матеріального народа добавче изъ
непластивомъ уладженю народныхъ школъ.
Та позаякъ авторъ дивить на вѣв скрбъ
польскій окуляри, тоже діагнозъ сен моральни и матеріальній хороби нашего
народа не соєдимъ правдиво переведена.
Свыхався очевидно богато на стереотипну
фразу „leniwstwa ruskiego chłopa“ и до-
бавчався наїрадикальнійшою на то лінку
ізъ „zg³ownania kalendarza“ (!), а не хочеся
призвати, що проиніціація польска сь арен-
дарями и ліхій двори сь окономами,
писарями, атаманами и іншими дворка-
ми — то два раки, котрій точать тѣло
нашого народа. Не вдаються ізъ близше
опровергнень въводиъ автора, скажемо
лишь коротко: не забивайте дітимъ па-
мороки польскою исторію и ојечистум
језуїкіемъ, а кажеть учити господарства
и іншихъ потребнихъ изъ житю селян-
ина ізъ недѣль и свята маїніе порожній.
Чи не даються більше коло котрои церкви
умістити школу, бо можна обавля-
ти, що о будову нової церкви не
розвілася школа, и бодай не амаліла до
незначнихъ размѣрій и потребѣ не от-
повідає.

Ст. Качала.

Гадки Подолянина в нашіхъ народныхъ потребахъ.

„Плюсъ сюда сама!“
„Всѣ польскими скажи сюда!“

V.

(Школы народній. Рускій учителъ народній.
Товариство шкільне руске. Часописъ поса-
гостини.)

(Даліше.)

Такимъ способомъ замѣсть изъ школахъ народныхъ вправити молодежи изъ
устубъ, въ польському уживанію чи языку и подати їмъ вѣдомости практичній и
конечній потрібъ изъ житю господарському, громадському и соціальному, и дати їмъ
релігійно-моральне виховання, у насть
сталися они зреню латинсько-польськимъ*)

*) Въ Ч. 43. подадо „Дѣло“ вѣть изъ
подъ Заболотією (котру вичталися вже
по написаню сен статії), що Слатинська
рада ик., окр. наказала учити изъ школахъ
сельськихъ исторію чи звѣстного панегірика
перетодкевшого зъ Слюсаревського и т. д.
„Історія Польши, Литви въ Русі“. Замѣтно
що изъ школахъ народныхъ крімъ ка-
техізма, читанью и писанкою рахунко-
вихъ якъ більно уживати іншими іншихъ
подручниківъ, хоби они буди и найбільше
записанія, а не то таї пам'ятки исторічній.
Учителъ тамошній позивши спротиви такому
безправному пакндомъ книжокъ, котріхъ
жадець писати не вчиняє, а впрочемъ не
читається, що відъ Рада ик. гр. за-
числила ту книжочку „в роскоші квітівъ до-
зволону до пакії школої“ або „releca do pakuji dla kwiaciszej szkoli lud.“ бібліо-
teki szkoly i na premie“. Поступувань
такої ради окружной есть отже суворовіе
и противозаконне въ таємній Русинії винни
внести захислене вирощъ изъ руки
Пам'ятника. — Акт.

Чинъ можна отже давова-
ти, що ізъ селинингъ крию діните на величайші будьни школишикъ, которыхъ
будованиемъ забирали себѣ инспекторы
окружнийъ «казиғ», заганяючи цѣлій гро-
мады изъ рукъ лихварівъ и бандитъ? Чи
можна спрадѣи сказать, що наші солдати
не хотять просвіти, бо посылають
діти лишь подъ іменемъ „przytulisa szkol-
nego“ изъ вакуу, потру они уважаютъ амар-
нованымъ часомъ? Чи можна дивуватись,
що великий села подольський, якъ примѣ-
ромъ Каменки, або, если не ошибаємося,
и Лубанки доси не хотять запустити школы,
мимо пайтижнихъ, сквекуїй? Причины
того жестко треба глядти изъ алонамбрѣ-
помъ: скілько школъ народныхъ и на-
уки тамъ призначено. Що нинішній
школы народній соєдимъ не вточнюють,
своїй високой и для нашого краю и на-
роду важкої цѣлі, о тѣмъ не лише Руси-
ни пересідченій. Вже и въ польской
сторонѣ подносяться позакій голосы, ко-
трь виказують конечну потребу реформы
науки изъ школахъ народныхъ. Въ „Cza-
w“-ѣ (ЧЧ. 118 и 119) замѣтили Казимиръ
гр. Водицкій вступну статю, въ которой
причины застрашаючого упадку мораль-
ного и матеріального народа добавче изъ
непластивомъ уладженю народныхъ школъ.
Та позаякъ авторъ дивить на вѣв скрбъ
польскій окуляри, тоже діагнозъ сен моральни и матеріальній хороби нашего
народа не соєдимъ правдиво переведена.
Свыхався очевидно богато на стереотипну
фразу „leniwstwa ruskiego chłopa“ и до-
бавчався наїрадикальнійшою на то лінку
ізъ „zg³ownania kalendarza“ (!), а не хочеся
призвати, що проиніціація польска сь арен-
дарями и ліхій двори сь окономами,
писарями, атаманами и іншими дворка-
ми — то два раки, котрій точать тѣло
нашого народа. Не вдаються ізъ близше
опровергнень въводиъ автора, скажемо
лишь коротко: не забивайте дітимъ па-
мороки польскою исторію и ојечистум
језуїкіемъ, а кажеть учити господарства
и іншихъ потребнихъ изъ житю селян-
ина ізъ недѣль и свята маїніе порожній.
Чи не даються більше коло котрои церкви
умістити школу, бо можна обавля-
ти, що о будову нової церкви не
розвілася школа, и бодай не амаліла до
незначнихъ размѣрій и потребѣ не от-
повідає.

Ст. Качала.

(Даліше.)

Такимъ способомъ замѣсть изъ школахъ народныхъ вправити молодежи изъ
устубъ, въ польському уживанію чи языку и подати їмъ вѣдомости практичній и
конечній потрібъ изъ житю господарському, громадському и соціальному, и дати їмъ
релігійно-моральне виховання, у насть
сталися они зреню латинсько-польськимъ*)

*) Въ Ч. 43. подадо „Дѣло“ вѣть изъ
подъ Заболотією (котру вичталися вже
по написаню сен статії), що Слатинська
рада ик., окр. наказала учити изъ школахъ
сельськихъ исторію чи звѣстного панегірика
перетодкевшого зъ Слюсаревського и т. д.
„Історія Польши, Литви въ Русі“. Замѣтно
що изъ школахъ народныхъ крімъ ка-
техізма, читанью и писанкою рахунко-
вихъ якъ більно уживати іншими іншихъ
подручниківъ, хоби они буди и найбільше
записанія, а не то таї пам'ятки исторічній.
Учителъ тамошній позивши спротиви такому
безправному пакндомъ книжокъ, котріхъ
жадець писати не вчиняє, а впрочемъ не
читається, що відъ Рада ик. гр. за-
числила ту книжочку „в роскоші квітівъ до-
зволону до пакії школої“ або „releca do pakuji dla kwiaciszej szkoli lud.“ бібліо-
teki szkoly i na premie“. Поступувань
такої ради окружной есть отже суворовіе
и противозаконне въ таємній Русинії винни
внести захислене вирощъ изъ руки
Пам'ятника. — Акт.

Чинъ можна отже давова-
ти, що ізъ селинингъ крию діните на величайші будьни школишикъ, которыхъ
будованиемъ забирали себѣ инспекторы
окружнийъ «казиғ», заганяючи цѣлій гро-
мады изъ рукъ лихварівъ и бандитъ? Чи
можна спрадѣи сказать, що наші солдати
не хотять просвіти, бо посылають
діти лишь подъ іменемъ „przytulisa szkol-
nego“ изъ вакуу, потру они уважаютъ амар-
нованымъ часомъ? Чи можна дивуватись,
що великий села подольський, якъ примѣ-
ромъ Каменки, або, если не ошибаємося,
и Лубанки доси не хотять запустити школы,
мимо пайтижнихъ, сквекуїй? Причины
того жестко треба глядти изъ алонамбрѣ-
помъ: скілько школъ народныхъ и на-
уки тамъ призначено. Що нинішній
школы народній соєдимъ не вточнюють,
своїй високой и для нашого краю и на-
роду важкої цѣлі, о тѣмъ не лише Руси-
ни пересідченій. Вже и въ польской
сторонѣ подносяться позакій голосы, ко-
трь виказують конечну потребу реформы
науки изъ школахъ народныхъ. Въ „Cza-
w“-ѣ (ЧЧ. 118 и 119) замѣтили Казимиръ
гр. Водицкій вступну статю, въ которой
причины застрашаючого упадку мораль-
ного и матеріального народа добавче изъ
непластивомъ уладженю народныхъ школъ.
Та позаякъ авторъ дивить на вѣв скрбъ
польскій окуляри, тоже діагнозъ сен моральни и матеріальній хороби нашего
народа не соєдимъ правдиво переведена.
Свыхався очевидно богато на стереотипну
фразу „leniwstwa ruskiego chłopa“ и до-
бавчався наїрадикальнійшою на то лінку
ізъ „zg³ownania kalendarza“ (!), а не хочеся
призвати, що проиніціація польска сь арен-
дарями и ліхій двори сь окономами,
писарями, атаманами и іншими дворка-
ми — то два раки, котрій точать тѣло
нашого народа. Не вдаються ізъ близше
опровергнень въводиъ автора, скажемо
лишь коротко: не забивайте дітимъ па-
мороки польскою исторію и ојечистум
језуїкіемъ, а кажеть учити господарства
и іншихъ потребнихъ изъ житю селян-
ина ізъ недѣль и свята маїніе порожній.
Чи не даються більше коло котрои церкви
умістити школу, бо можна обавля-
ти, що о будову нової церкви не
розвілася школа, и бодай не амаліла до
незначнихъ размѣрій и потребѣ не от-
повідає.

Ст. Качала.

(Даліше.)

Такимъ способомъ замѣсть изъ школахъ народныхъ вправити молодежи изъ
устубъ, въ польському уживанію чи языку и подати їмъ вѣдомости практичній и
конечній потрібъ изъ житю господарському, громадському и соціальному, и дати їмъ
релігійно-моральне виховання, у насть
сталися они зреню латинсько-польськимъ*)

*) Въ Ч. 43. подадо „Дѣло“ вѣть изъ
подъ Заболотією (котру вичталися вже
по написаню сен статії), що Слатинська
рада ик., окр. наказала учити изъ школахъ
сельськихъ исторію чи звѣстного панегірика
перетодкевшого зъ Слюсаревського и т. д.
„Історія Польши, Литви въ Русі“. Замѣтно
що изъ школахъ народныхъ крімъ ка-
техізма, читанью и писанкою рахунко-
вихъ якъ більно уживати іншими іншихъ
подручниківъ, хоби они буди и найбільше
записанія, а не то таї пам'ятки исторічній.
Учителъ тамошній позивши спротиви такому
безправному пакндомъ книжокъ, котріхъ
жадець писати не вчиняє, а впрочемъ не
читається, що відъ Рада ик. гр. за-
числила ту книжочку „в роскоші квітівъ до-
зволону до пакії школої“ або „releca do pakuji dla kwiaciszej szkoli lud.“ бібліо-
teki szkoly i na premie“. Поступувань
такої ради окружной есть отже суворовіе
и противозаконне въ таємній Русинії винни
внести захислене вирощъ изъ руки
Пам'ятника. — Акт.

Чинъ можна отже давова-
ти, що ізъ селинингъ крию діните на величайші будьни школишикъ, которыхъ
будованиемъ забирали себѣ инспекторы
окружнийъ «казиғ», заганяючи цѣлій гро-
мады изъ рукъ лихварівъ и бандитъ? Чи
можна спрадѣи сказать, що наші солдати
не хотять просвіти, бо посылають
діти лишь подъ іменемъ „przytulisa szkol-
nego“ изъ вакуу, потру они уважаютъ амар-
нованымъ часомъ? Чи можна дивуватись,
що великий села подольський, якъ примѣ-
ромъ Каменки, або, если не ошибаємося,
и Лубанки доси не хотять запустити школы,
мимо пайтижнихъ, сквекуїй? Причины
того жестко треба глядти изъ алонамбрѣ-
помъ: скілько школъ народныхъ и на-
уки тамъ призначено. Що нинішній
школы народній соєдимъ не вточнюють,
своїй високой и для нашого краю и на-
роду важкої цѣлі, о тѣмъ не лише Руси-
ни пересідченій. Вже и въ польской
сторонѣ подносяться позакій голосы, ко-
трь виказують конечну потребу реформы
науки изъ школахъ народныхъ. Въ „Cza-
w“-ѣ (ЧЧ. 118 и 119) замѣтили Казимиръ
гр. Водицкій вступну статю, въ которой
причины застрашаючого упадку мораль-
ного и матеріального народа добавче изъ
непластивомъ уладженю народныхъ школъ.
Та позаякъ авторъ дивить на вѣв скрбъ
польскій окуляри, тоже діагнозъ сен моральни и матеріальній хороби нашего
народа не соєдимъ правдиво переведена.
Свыхався очевидно богато на стереотипну
фразу „leniwstwa ruskiego chłopa“ и до-
бавчався наїрадикальнійшою на то лінку
ізъ „zg³ownania kalendarza“ (!), а не хочеся
призвати, що проиніціація польска сь арен-
дарями и ліхій двори сь окономами,
писарями, атаманами и іншими дворка-
ми — то два раки, котрій точать тѣло
нашого народа. Не вдаються ізъ близше
опровергнень въводиъ автора, скажемо
лишь коротко: не забивайте дітимъ па-
мороки польскою исторію и ојечистум
језуїкіемъ, а кажеть учити господарства
и іншихъ потребнихъ изъ житю селян-
ина ізъ недѣль и свята маїніе порожній.
Чи не даються більше коло котрои церкви
умістити школу, бо можна обавля-
ти, що о будову нової церкви не
розвілася школа, и бодай не амаліла до
незначнихъ размѣрій и потребѣ не от-
повідає.

Ст. Качала.

(Даліше.)

Такимъ способомъ замѣсть изъ школахъ народныхъ вправити молодежи изъ
устубъ, въ польському уживанію чи языку и подати їмъ вѣдомости практичній и
конечній потрібъ изъ житю господарському, громадському и соціальному, и дати їмъ
релігійно-моральне виховання, у насть
сталися они зреню латинсько-польськимъ*)

*) Въ Ч. 43. подадо „Дѣло“ вѣть изъ
подъ Заболотією (котру вичталися вже
по написаню сен статії), що Слатинська
рада ик., окр. наказала учити изъ школахъ
сельськихъ исторію чи звѣстного панегірика
пер

мость конституции, чтобы также приготовить правительству, котробы хороши конституцию и немецко поручило держать добро, ондаль и практику администрации, преториану и постыдную политику, якъ не желанъ и избывательскую и политику свободы. Ихъ изъ одной стороны таи революция рѣмчукъ и изъ многихъ взглядъ съсѣдъ не спровадилъ выступае противъ министерству гр. Тиффо, такъ въ другомъ стороны не замѣтила она никакой позитивной программы и самъ немецкий часопись признаютъ, что германоконституційнъ не смогли заявить себѣ, что они способны управлятьъ лѣтами Австро-Германіи. Ещё разъ дѣлъ Конгрессъ засѣдѣлъ такожъ и о Русинахъ, яко единѣмъ народѣ славянскому, на когрого назѣбуть гр. Тиффо. О сколько спровадилъ съ замѣтъ, о сколько звонъ марка надѣлъ немецкихъ централістовъ теперь заманилъ Русинъ спрѣмокими голосами на сторону германоконституційныхъ. Мы же изъ вѣдъ выказали, для чого Русины не могутъ стоять по сторонѣ германоконституційныхъ. Нынѣ съ задоволеніемъ констатуемъ, что цѣла австрійска Русь признала спровадливость нашихъ выводовъ и не вѣрила вже спрѣмокимъ голосамъ германоконституційныхъ, котрѣя радѣбы звонъ ужити Русинъ за жертвенного барана своихъ экспериментовъ. Русины твердо стоятъ за рѣбноправство вѣдъ народѣлъ Австро-Германіи и мають надѣю, чо министерство, потро хотѣ осуществить для Австро-Германіи единосасительную программу, муситъ спонситъ желанія русского народа и привести Русинамъ нову рѣбноправность. Чо се буде министерство гр. Тиффо — чо иже — се лишилъ отвергтымъ пытаєшъ.

(Зѣмѣлъ изъ Нижн.) До Ишль, где таи пробувае нашъ Цѣсарь, прѣхавъ немецкій Цѣсарь Вильгельмъ въ рѣбночно таи и сербскій князь Миланъ. Въ зѣмѣлъ Цѣсара Австро-Германіи съ немецкимъ цѣсаремъ доѣзжаетъ новый доказъ скрѣзіи австро-немецкаго союзу. До Вѣдна прибуль таи и румунскій князь. Зъ сего прѣѣду сербскаго и румунскаго князя вносятъ, чо Австро-Германіи позыкати вильну на Сербію и Румунію и вырвати ихъ изъ подъ нѣкоторой а для Австро-Германіи небезпечной опѣки Россіи.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Туреччина. Наиболѣйшій телеграмъ изъ Парижа до Wiesbaden Allg. Zig. доносятъ, чо сутъль стоялъ изъ послѣдній часѣ устничаніе не только въ чорногорской, але и въ греческой спрѣвѣ. Думка, чо пытае всѣдѣ сбічнется мирно, переважаеъ изъ кружка шариковъ. Таку саму гадку подала Агеное Russie, котра такъ пише: "Справы всѣдѣ поступаютъ безъунично чутемъ щасливого и бажаніемъ держантъ отпѣвѣнаго рѣшена, а алармуючій тонъ гадекихъ организацій выходить изъ загальнаго занепокоянія, котрея черезъ залогоденіе головыѣхъ изъ ворадку дленѣмъ стоячихъ спрѣвѣ бора очище". Гадекій россійскій органы, о которыхъ згадуе Агеное Russie, чо алармуючіи тонъ отыкаются о пытае всѣдѣ, предсказуютъ рѣшучу недалеку вѣлу на Бахчансѣкѣ побѣговѣ. Они такъ говорятъ: Греція мобилизовуе официально, Сербія чинить токи само, въ Болгаріи въ всѣдѣ Румеліи, хотій не официально въ все таки оружатся; наконецъ въ Македоніи выбухнуло занѣтаніе. Тамъ то юбля зѣбѣстъ болгарскихъ и чужестороннихъ газетъ утворилась болгарско-хаджедонска лига, котрои покликавъ: "свобода або смъртъ". Таи лига добивася гарантіи автономіи именно рѣлігії, ку признаніе берлинскій трактатъ; въ Македоніи есть 700.000 болгаръ, котрѣи въ 1872 були на жаданіе вынѣтъ въ юбль патріарха греческого въ отданіи експарху болгарскому. По юбль россійско-турецкѣй Порта не позволила имъ залежати отъ експархату болгарскаго и ось для того таи зѣрганизовалася въ Македоніи славянска лига. Всѣдѣ держаніемъ, говорятъ россійскій органы, руководить въ спрѣвѣхъ всѣдѣхъ егосвѣтичніи и партнѣвѣдничьи интересы. Наиблѣйшій доказъ того видно изъ отвѣтчующаго наиблѣйшаго санту: Мидгартъ перенесеніемъ изъ губернатора Сиріи до Смирны. Мидгартъ-наша була възможна прихильникъ Англіи, къ какутъ, наѣтъ агентомъ англійскими, бажающими, чтобы котрѣи же Кипръ, досталася Англіи. Мидгартъ хотѣлъ въ разу автомоніи Сиріи и дѣланъ все противъ интересовъ Франціи. Французы наложили проектованіе будовы аланіонгірѣн-багдадской железнай дороги, котрея отдалася Англійцамъ всю горюю же Европою и Азію, и имъ удалось вымогти изъ Порты перенесеніе Сиріи изъ Сиріи въ Смирну, где бы для Франціи буде нешибѣдный. И ось памъ бажающіи, сколькіе безъинтересне дѣланье державъ! Помышлій факту полониа, даичаго Франціи таи нагло замѣтила свою политику взглядомъ Греціи, даичаго она таи отвѣтчила дуже неутральную, но хотѣ на себѣ брати вакон отвѣтственности.

НОВИНКИ.

— Neue freie Presse одорожнила въ Праги вѣдомостъ, чо архінінь Рудольфъ прѣбуле вѣль въ Цѣсаремъ до Галичини. Урядового однакожъ отверженіе тонъ вѣдомости доси не ма.

— Не только Народный Домъ, але и прочай русскій институты и церкви прѣлагодожкуются же до пѣнного украшения и обѣльшиа изъ чутемъ прѣѣду Цѣсара. Старенинскій институтъ вонгнованъ колькасъ зр., изъ закупно флагъ и лампа для илюминации институтскій домъ и же церковнои. Си. Юръ буде такожъ украсочный флагами въ съмѣтко илюминованный.

На зѣбѣту бѣнодѣлъ Порты изъ спрѣвѣ греческой державы подадуга вѣль нову колективу поту. Кому поручено прѣдѣловъ и постыдную администрацию, преториану и постыдную политику, якъ не желанъ и избывательскую и политику свободы. Ихъ изъ одной стороны таи революция рѣмчукъ и изъ многихъ взглядъ съсѣдъ не спровадилъ выступае противъ министерству гр. Тиффо, такъ въ другомъ стороны не замѣтила она никакой позитивной программы и самъ немецкий часопись признаютъ, чо германоконституційнъ не смогли заявить себѣ, чо они способны управлятьъ лѣтами Австро-Германіи. Ещё разъ дѣлъ Конгрессъ засѣдѣлъ такожъ и о Русинахъ, яко единѣмъ народѣ славянскому, на когрого назѣбуть гр. Тиффо. О сколько спровадилъ съ замѣтъ, о сколько звонъ марка надѣлъ немецкихъ централістовъ теперь заманилъ Русинъ спрѣмокими голосами на сторону германоконституційныхъ. Мы же изъ вѣдъ выказали, для чого Русины не могутъ стоять по сторонѣ германоконституційныхъ. Нынѣ съ задоволеніемъ констатуемъ, чо цѣла австрійска Русь признала спровадливость нашихъ выводовъ и не вѣрила вже спрѣмокимъ голосамъ германоконституційныхъ, котрѣя радѣбы звонъ ужити Русинъ за жертвенного барана своихъ экспериментовъ. Русины твердо стоятъ за рѣбноправство вѣдъ народѣлъ Австро-Германіи и мають надѣю, чо министерство, потро хотѣ осуществить для Австро-Германіи единосасительную программу, муситъ спонситъ желанія русского народа и привести Русинамъ нову рѣбноправность. Чо се буде министерство гр. Тиффо — чо иже — се лишилъ отвергтымъ пытаєшъ.

Зъ Константинополя доносятъ пѣдь днѣмъ 10. а. м. до Polit. Corresp., чо Порта рѣшучу постановила отдать Дульцино Черногорѣ, хотѣлъ наѣтъ прѣѣло вѣль оружью спрѣтия отъ Албаніи. На вѣдѣ олучай побавомъ станса Дульцина областъ зрищемъ цѣкапыхъ выпадѣбъ, бо наѣтъ можливъ рѣчъ, чо Албаніцѣ будуть становляти опору министерству зѣбѣнъ Русини-Гуссейнови-наши, котрый тамъ съ 4000 людми отойде. Агеное Начало доносятъ наѣтъ, чо хига альбанска фортификація въ Дульцино и готова стати опоромъ оружиймъ противъ демонстраціи европеіскога флота. Громады уоруженныхъ Албаніцѣвъ прибывають до Туси а занти (жандармъ турецкій) уѣкають вѣдъ Скодару и вступають въ тѣа постыднѣ.

Нѣмеччина. Цѣсарь немецкій подѣлъ побѣгу свого въ Ишль була изъ обѣдѣ въ вѣль цѣсара австрійскаго а оттакъ въ таи нариотѣ его отѣханъ на дворецъ, где оба монархи попрощались. Цѣсарь Вильгельмъ выѣхалъ.

Въ способномъ житю Нѣмеччина наступила цѣлковита тишина. Кн. Бисмаркови удалось рѣзбити партію национально-либеральну. — Въ Кобургѣ збралися буди всѣ министры финансій немецкихъ державъ, чтобы порозумѣтися и згодитися на дѣлѣ загальнихъ финансовыхъ реформъ а именно, якъ чиномъ можнѣы выѣйтъ нова же рѣда доходы. Министры разѣхалася не достигнувиши никакого результата.

Франція. Три президенты а именно президентъ республики Греви, президентъ палаты пословъ Гамбета и президентъ сенату Сей (Say) отбѣли сими днами подорожи до торгоўскаго французскаго мѣста Шербурга. Людіботь француска вѣтла достойнікъ Франціи отъ єнтузізмомъ и въ саѣмъ Шербургу и по дорозѣ. На бенкетахъ днѣхъ изъ чутемъ промовили всѣ три президенты. Именно велико значение прикладають до промовы Гамбеты на одибѣмъ бенкетѣ, въ котрой будущій президентъ республики французской поклавъ твердый патискъ на высоке становище арміи францускен, котрои задачею есть двинуть Францію до давной симогущои силы: "нашъ сердъ булытъ бажанъемъ солигути власне ту цѣль". Тіи слова Гамбеты разбирають газеты надаючи имъ глубоко значеніе.

Цѣлова думка радикала Рошфора въ тѣмъ взглядѣ. Рошфоръ разкрываючи замыслы Гамбеты уѣрас, чо памъ Гамбеты есть такій, щобы вступленіе его въ президентство стало въ одній часъ отъ вѣдѣнія Ельзаса-Лотарингіи въ давніхъ границахъ въ 1870 р. — Вирочѣмъ о всѣхъ бенкетахъ президентъ высказуяется газеты французскій даже симпатично. Ноѣдка президентъ республики до Шербурга заманивала могущество республики. При поворотѣ до Парижа духовий поодинокихъ мѣстечності просилъ президента Греви-го, щобы взять изъ опѣку религію и залишили свое донѣрѣ и преданіе республиканскому правительству. Греви отвѣтилъ, чо религія находитъ пѣдъ охороною закономъ и правительству, але вѣтакъ его въ той хили означенніи, чо отношенія межи правительству и церквою значно будуть легеніи.

Россія. Въ послѣдній числѣ подали мы вѣдомость, чо правительство россійско-намѣрило зѣблынги трохъ каганца, наложенного на усть россійскѣй печати. Телеграмы доносятъ, а мы за телеграмами повторили же и сзади комісіи, котра малавъ вырѣбъ новы законъ праоюнъ. До тоги комісіи вѣдѣ вѣтій телеграфныхъ мали входить и репрезентанты праоюнъ, однакожъ найблѣйшій наѣтъ рѣшучу тому перечать.

— Комитетъ мѣскій для принятия Цѣсари по Львовѣ и обкомитеты отбывають щоденно нарады. Наиблѣйшіе переночи стрѣчакомъ засѣдѣтъ въ устроююю илюминациою. То-нариотъ газове не має отвѣтнихъ призывъ а по друге жаде величезныхъ сумъ. Зъ той причини треба обдумати інші способы освѣтленія въ имінія лампами а бальконы лампами и. т. д. Балы приготовлены на 1000 обѣдѣ и отбудеся въ 2 салахъ, 2 комнатахъ призначенихъ для Цѣсара и въ 11 комнатахъ для прочихъ гостей. Ихъ господинъ балю запрошено дамы въ високой аристократіи и въ мѣста Львова, всѣхъ чоловікъ 17.; въ аристократії: гр. Потоцкому, гр. маршалкову Водицкому, кн. Адамову Саліжину, гр. Госсоцкому, Дѣдушицкому Водицкому и Семенському. Члены сторожи обызвѣтальскии, маючи удержувати людъ малоть въ строю чорнѣмъ польскѣи або французской. На походѣ съ смолосинами удѣлиъ комитетъ центральный кредиту на 3.500 зр. а хорови тов. музичного на спровадженіе до Львова замѣтченыхъ спѣваковъ 300 зр.

— Въ товариствѣ музичномъ отбывають на днѣхъ пробы въ канцата рускен и польскен. Кантата руска сопровождена майже цѣлою оркестрою выкликуе значимъ ефекти. Середуша часть єи заснована есть на мотивѣ народнѣи и чрезъ то має характеръ руско-народнога канцата. Подобно и канцата польска маєтити въ середушї части мотивъ мазурки. До того мусимо прымѣтити, чо зарядъ мужскаго хору товариства музичнаго запрошус до участи не толькъ привинціональнаго тонависта музичнаго, але и поодинокихъ любителѣвъ спѣву. Кто въ Русинѣ хотѣвъ взяти участи, зволить докладный адресъ свої подати до вѣдомости п. Макаревича, ул. Конопинка ч. 8., а одержать бесплатный билетъ на подорожъ жадиницю. До сего часу зголосилось до 200 спѣваковъ.

— Ратушъ львовскій має быти подѣлъ пробуя въ Кобургѣ зѣблъ вѣль въ вѣжо риско освѣтленій галомъ. Въ той цѣли уѣхало зѣсто въ переговоры съ вѣдѣнською фабрикою о доставу сѣтій руръ и фигуру илюминаций.

— Высокий замокъ, на котрый удастся Цѣсарь побѣдъ зѣблъ сквозь вѣжо риско освѣтленій галомъ. Въ той цѣли уѣхало зѣсто въ переговоры съ вѣдѣнською фабрикою о доставу сѣтій руръ и фигуру илюминаций.

— До депутаціи зъ рады позѣтово въ Стрѣлю выбраю зъ Русинѣ: о. Льва Шапкоскаго, яко депутата до Кракова а о. Вас. Залозецкого и господина зъ Корчини Теодора Онуфріяко ако депутатъ до Львова.

— Велика бура, зливній дошъ, безнадѣстий блесканіцѣ и громы звонъ напоѣтили Львовъ коло самой опѣночи зъ сеи середы на четвѣртъ. Блесканіцѣ не зливній и изъ хили, шумъ уливній дошъ, гуркоты громы розбудили житељи львовскіхъ, поки страшина гроза въ воздухѣ не угихомирила и не перешла. Шкодъ однакожъ таи послѣднія бура не поробила.

— Комната ради львовскаго суду краеваго рѣшила залишити вступие слѣдствію о обманѣ противъ п. Смаржевскаго и Симона въ дѣлѣ фабрики Чернянскаго. Противъ тоги ухвалы заповѣла прокураторія державна рекурсъ до суду апелліаційнаго.

— Соймовый будынокъ, именно же фронтона частъ, фасадъ и обѣ побѣдѣ башти вже майже на окончію. Фронтъ будынку звонъ зверненіемъ до посунтскаго городу выглядѣє съ хорошо выполненнымъ физирами, лекоражами, штукуратурами дуже величаво. Въ большій части фронту же руштованіе усунено а при поспѣху, якъ видно зъ великого чиола роботниківъ занятыхъ при будѣ, будо чо найменше фронтъ будынку совсѣмъ выкиненъ до прѣѣду Цѣсара. Рѣвніюно такожъ съ поспѣхомъ вымощуясь шестистѣнными великими камѣнами площасть и улицы межи соймовымъ будынкомъ а огорождѣ посунтскимъ маюча получити улицю Маєрскому зъ улицою Міцкевича.

(О) Зъ Тернопольщини. (Европеи пра-мурѣста.) Сими днами разбирають ректоратъ Тернопольскаго монастыря о. Блутѣ до руского духовенства въ експрестости запросяніи слѣдуючою содеражаніемъ: Przewleczna Ksiegle Proboszcza Dobrodziejia! Poniewaz gosci kolejkoje Klera sa jednym z glownych paszegi Zkona rada, a powaga Stolicy kw. jako tez trzywieksze dozwiedzenie o ich awizowanych wewnetrznych orzekly, uwalnia za swiety i mily obowiazek przymierza pod nazwem duchowym Czecigodnich Duszpastorzy, ktorszy bu glosy zasiegajace duchownej korzystajaco Obecnie tam zasiegajacy prosil Przewlecznego Ksieglego Proboszcza Dobr. na trzydzieniowe gosci kolejkoje, majaace si odprawic w nazwem Kollegium Tarnopolskiem od 23-go wiecior do 27-go z tana b. w. Z prawdziwym zaszczeniem i powazaniem Przewlecznego Ksieglego Proboszcza Dobrodziejia Unioeny siaga w Chryzostomie X. M. Mogawski rektor konw.

Tarnopol dnia 3. 1880. Oozekie ja-skaowej odprowiedzi.⁴ — Не знаю, яку бѣнодѣлъ даугу наші отѣ духовні на новыше писмо, думаси одніи, чо надѣть тѣмъ нема што довою нагадоватиа и чо таи бѣнодѣлъ вѣльшти мусити одноколько — подовжити. О. О. Блутамъ набуть вѣльшти буде, чо наші священикі оврѣмъ спровадъ духовныхъ мусити добре сущити себѣ голоу въ хѣбомъ наобумъ, котрого имъ никто дурно не дастъ и чо генеръ самъ избогрѣчайши жилника робота а потому сѣбѧ. Дальшее новинныи вѣо. Блуты, котрѣ извѣстя таи резко до вѣстолѣтія середъ руского народа, знає, чо 27. x. серница припада у насъ уроцістое свято (изъ многихъ церквей окрестныхъ, а наѣтъ въ тернопольской вѣусты) и чо днѣ попереднаго належить отпрасти вечерю, а 27. x. серница рано всеющие и иные богослужение. Наконецъ извѣстя зг҃eisie wewnetrznych owocech' zvuktej remakencij zmetati musim, чо наше духовенство по потребу аже у вѣо. Блутѣ шукати премудрої способности нашимъ отцамъ духовнѣи скрѣпити своего духа до трудної працы въ виноградѣ Христовомъ. Тоже слажено имъ съ позабутнимъ Шевченкомъ:

— Тенілъ кожухъ, только, шкода.
Не на мене штитъ!
(A) Зъ Долинскаго пишутъ намъ, чо тамошніи Русини обохъ народі загадуютъ зарадъ по жилнѣахъ основати у себе новѣтву "Раду руску". Товариство се буде мати на цѣли: 1) обговорювати союзныи и национальныи потребы народа и имъ зараджувати, 2) схѣдити пильно за всѣи покрідженіи руского народноти, и старатися о нихъ усненіе въ дорозѣ права. — Гадку тую, практиковану уже въ р. 1848, и бѣнодѣлъ наимѣнъ "Дѣлъ" въ письмахъ Падольчика, можемо лишь похвалити. Одно товариство политиче во Львовѣ далеко не достаточне на цѣлу Галичину; ділого и дѣмокъ въ цѣлому вѣдѣть въ польскому краю въ стороны польскому таки начуваній надужити. Жадаско, щобы всѣи основи основають таки "Рады рускі", чтобы въ кождѣ поїздѣ стояла своя вѣтка, котробы жадони и наименшина нашої країни не пропустила. Въ кождѣ поїздѣ поїздовъ вѣдѣть въ сїї вѣдѣніи шляхта ради поїздовъ тую вѣсту...

</

